

I

Met haar vinger volgt ze de groef die van zijn neusvleugel naar zijn mondhoek loopt en daarna kroelt ze door zijn haar. Hier en daar zitten draadjes wit. Caroline legt haar kin op zijn borst en zegt: 'Je moet beloven dat je nooit je haar gaat verven. Dat heb je ook niet nodig, want die jongere vriendin heb je toch al.'

'Zo jong is zevenendertig anders niet, hoor.' Plagerig trekt Arthur aan haar oor. 'Maar ze is wel bloedmooi, en straks helemaal van mij.'

'Is Lois al een beetje aan het idee gewend?'

'Ze zegt dat ze het hartstikke leuk vindt.'

'Ik hoop het. Ik zou me best kunnen voorstellen dat het moeilijk voor haar is.' Caroline zag de vriendjes van haar moeder ook liever gaan dan komen. Eerst was er Wilbert, die uren de krant op de wc zat te lezen en altijd klaagde over aambeien. Daarna kwam gekke Herman, die iedere ochtend in de huiskamer op een yogamat mediteerde. Als ze dan in haar pyjama van de trap af bonkte, zag ze aan het optrekken van zijn schouders dat hij zich dood ergerde. Niet zo zen.

Vanaf het dakterras keft Boes naar een hond op straat. Het terriërachtige vuilnisbakkie en Arthur lijken eigenlijk wel op elkaar: opgefokt, overenthousiast en ze denken dat ze ontzettend groot zijn. Arthur heeft bijvoorbeeld het waanidee dat hij niet past in het antieke bed waar ze nu in liggen. Sommigen van haar vriendjes konden er inderdaad alleen met opgetrokken knieën in slapen, maar hij is bijna tien centimeter korter dan zij. Iedere keer als hij hier is, stelt hij voor om een ander bed te kopen. Dat is niet meer nodig.

Hij zegt: 'Ik denk dat het tuinhuis een uitstekend atelier kan worden. Volgens mij is het licht er fantastisch.'

'Ik ben benieuwd hoe het is om in het bos te werken, het is totaal anders dan hier.'

Onderzoekend kijkt hij haar aan. 'Je hebt er toch wel zin in, hè?'

'Jawel, jawel,' haast ze zich te zeggen. 'Het is alleen nogal een verandering.' Hij probeert eventuele twijfels weg te kussen. Dat lukt heel aardig. Ze denkt in ieder geval nergens meer aan.

Zodra Caroline de deur van het eetcafé opent, ruikt ze koffie, appeltaart en in de verte citroengras, dus ze vermoedt dat de dagschotel een curry is. Mirjan heeft haar uitgenodigd om voor de laatste keer wat te drinken in hun café. Dat is lief, maar Caroline vindt het jammer dat Mirjan zo dramatisch doet over haar verhuizing. Ze gaat tweehonderd kilometer verderop wonen, niet aan de andere kant van de wereld. Als Caroline wil, kan ze ieder weekend langskomen. Of Mirjan bij haar, al zal dat er minder vaak van komen omdat ze het zo druk heeft met haar gezin en werk.

Mirjan zit aan een tafeltje achterin te wachten met voor zich twee glazen witte wijn en een klein bakje pinda's. Zodra ze Caroline ziet, staat ze op om haar te omhelzen en zegt dan: 'Ik heb vast voor je besteld. Heb je alles al ingepakt?'

'Bijna, maar ik laat de meeste meubels staan.' Caroline trekt haar jas uit en gaat naast haar beste vriendin zitten. 'Die student is er maar wat blij mee en ik kan niet zomaar een van mijn kringloopwinkelkastjes tussen Arthurs spullen zetten. Die binnenhuisarchitect krijgt een rolberoerte.'

Bezorgd vraagt Mirjan: 'Maar het moet toch ook jouw huis worden? Zo blijft het voelen alsof je op visite bent.'

'Het zijn maar meubels, hoor. En het tuinhuis wordt echt mijn plekje.'

'Het is misschien maar goed ook dat je spullen blijven staan, dan is het niet zo'n gedoe als je weer naar huis wilt komen.'

‘Waarom zou ik dat doen?’

‘Ik weet niet, het lijkt allemaal zo snel te gaan.’ Haastig voegt ze eraan toe: ‘Niet dat dat verkeerd is. Je hoort zo vaak dat mensen elkaar ontmoeten, een week later bij elkaar intrekken en hun hele leven lang gek op elkaar blijven.’

‘Zo snel gaat het tussen mij en Arthur nu ook weer niet. We zijn nu een jaar bij elkaar, en afgelopen zomer heb ik min of meer bij hem gewoond.’ Onzeker kijkt ze haar vriendin aan. ‘Je vindt hem toch wel leuk?’

‘Ik denk het wel. Zo vaak heb ik hem natuurlijk nog niet gesproken, maar ik heb de indruk dat hij stapelgek op je is. En hij heeft iets vrolijks over zich, iets energieks.’

‘Zeg maar gerust iets ADHD’erigs.’

‘Het is een totaal ander type dan Pieter.’ In haar eerste studiejaar ontmoette Mirjan haar vriend, de bedachtzame, betrouwbare en lieve Pieter. Inmiddels zijn ze vijf jaar getrouwd en hebben ze twee kinderen en een hamster. Haar enige probleem is dat ze groter willen wonen en hun appartement niet verkocht krijgen. Caroline kan soms behoorlijk jaloers op haar zijn. ‘Je weet het toch wel zeker, hè?’ vraagt Mirjan. ‘Soms vraag ik me af of het geen vlucht is. Ik kan me goed voorstellen dat je een nieuwe start wilt maken, maar moet dat per se zo rigoureuus?’

Caroline schudt haar hoofd. ‘Zij zijn niet de reden dat ik hier wegga. Echt niet. De afstand maakt het natuurlijk makkelijker, maar ik heb er een tijd terug al een dikke streep onder getrokken. Ik wil gewoon bij Arthur zijn, en dat betekent dat ik bij hem moet gaan wonen. Hij kan onmogelijk met Lois bij mij intrekken.’

‘Oké, oké, gelukkig maar. Nog een wijntje?’ vraagt Mirjan. ‘Ik ben blij dat Amy eindelijk van de borst is en het weer mag. En ze slaapt nu ook zoveel beter. Om twaalf uur krijgt ze een papfles en dan gaat ze out tot het zes uur ’s morgens is. Dat ervaar ik gewoon als uitslapen, kun je je dat voorstellen?’ Ze vertelt wat grappige horrorverhalen over jong ouderschap, en Caroline kan alleen maar denken: ik hoop zo dat ik die

dingen ook ga meemaken. Arthur en zij willen dolgraag kinderen. Ze is al gestopt met de pil, maar dat vertelt ze Mirjan maar niet, want die vindt dat waarschijnlijk helemaal te snel gaan.

Een groepje studenten van de kunstacademie komt luidruchtig binnen en zwaait naar Caroline. Ze groet enthousiast terug en kijkt toe hoe ze met z'n allen aan de stamtafel gaan zitten. 'Ik ga hen wel missen, denk ik.'

Mirjan pulkt aan een bierviltje. 'Nu hoef je nooit meer te werken.'

'Hoe kom je daar nu bij?' vraagt ze gekwetst. 'Je kent me toch? Ik ga echt niet op Arthurs zak teren. Het atelier daar is groot genoeg om les te geven aan particulieren. Misschien ga ik dat ook doen in een buurthuis of op een middelbare school. En crisis of geen crisis – wie weet gaat mijn werk ineens lopen als een trein.'

'Sorry, dat had ik niet moeten zeggen. Dat weet ik best. Ik heb er gewoon moeite mee dat je zo ver weg gaat wonen.'

'O, dat heb ik ook.' Caroline slaat haar arm om Mirjan heen; ze ruikt het vertrouwde Mirjan-luchtje, een mix van Miss Dior en babypoeder, en denkt: ik mag al dolblij zijn als ik daar een vriendin vind die maar half zo lief is als zij.

2

Boes zit naast Caroline op de passagiersstoel en duwt zijn neus omhoog in de hoop de geur van andere hondjes op te snuiven. 'Ga maar slapen,' zegt ze. 'Het duurt nog een hele tijd voor we er zijn.' In haar achteruitkijkspiegel vervagen de contouren van haar geboortestad. Aan iedere straathoek kleeft wel een herinnering, want ze heeft er gestudeerd, lesgegeven, is er verliefd geweest, haar hart is er een paar keer gebroken en zelfs bijna ver-

morzeld. Nu gaat ze een frisse start maken. Inmiddels hebben al haar studiegenoten een hypotheek, twee kinderen, katten en een labrador en zij bleef maar steken in zo'n poststudiefase waarin alle mogelijkheden openliggen. Wilde ze naar Zuid-Amerika: dat kon met haar los-vaste aanstelling. Wilde ze verhuizen: prima, want uiteraard huurde ze haar appartement. En wilde ze vreemdgaan: geen probleem, want haar ex bleek het ook niet zo nauw te nemen. Maar nu heeft ze een richting gekozen. Of liever: Arthur en zij, en dat maakt haar ontzettend vrolijk. Ze zet de radio hard en zingt alle liedjes mee, zelfs de songs die ze voor het eerst hoort.

Bijna twee uur later rijdt ze door het bos waarin Arthurs huis ligt verscholen. De bomen zorgen voor zoveel schaduw dat autobestuurders zelfs op klaarlichte dag worden gemaand hun lichten te ontsteken. De blaadjes zijn al aan het verkleuren en daardoor lijkt het of ze door een kathedraal van herfsttinten rijdt. Daar wil ze zeker iets mee gaan doen. Een schilderij ligt voor de hand, maar het is ook interessant om de kern van de herfst in brons te vatten. Iets met slaap, kilte en verrotting. Dat wordt dan wel een atelierblijvertje, want over het algemeen wil een klant iets wat hij vol trots aan de burens of aan zakenrelaties kan laten zien. Wat dat betreft kan ze zich beter op de zomer of lente focussen.

Ze slaat het bospad in, dat zo kronkelig is dat het iedere keer weer een verrassing is wanneer Arthurs huis opdoemt. Het ja-rendertiggebouw is wit gekalkt en heeft zulke donkerbruine kozijnen dat ze zwart lijken. Aan de voorzijde zit een uitbouw die net als het dak met riet is bedekt. Daar bevindt zich de woonkamer met openslaande deuren die uitkomen op een terras. Niks geen gezellige rommelige potten zoals zij die heeft op haar dakterras, maar een loungeset waarop je als een poes in de zon kunt soezen. Aan de achterkant van het huis is nog een terras, waar je in het laatste zonlicht kunt eten. Daar zijn ook de keukens en de garage. Iets verderop in het bos ligt het tuinhuis dat haar atelier wordt en het zwembad waar ze afgelopen zomer

vaak in heeft gezwommen. Ze start de motor weer en rijdt naar de achterkant van het huis.

Arthur komt meteen naar buiten gestormd. 'Ik wilde net de politie gaan bellen. Waarom neem je je telefoon niet op?' Onstui-mig omhelst hij haar. Over zijn schouder ziet ze dat vanuit het keukenraam mevrouw Havers naar hen kijkt. Haar gezichtsuit-drukking kan ze niet duiden: ze is toch niet kwaad of zo? 'Als je nu alleen uit je auto haalt wat je nodig hebt, dan kun je morgen in alle rust je spullen uitpakken, goed?' Arthur opent de achterklep. 'Waar zit je tandenborstel in?'

Ze wijst hem twee tassen aan en hij torst ze naar binnen. Met Boes loopt ze achter hem aan. Hij zet haar spullen in de gang en pakt dan haar hand. 'Kom eerst eens lekker opwarmen bij de haard. Ik heb een fles rood opengemaakt en Havers heeft kaas-stengels gebakken.'

Op een taupekleurig bankstel bij de open haard gaat ze zit-ten. Bij het raam staat een eettafel met acht stoelen en daarach-ter is een kleine leeshoek met een cognackleurig leren bankje en een grote televisie. Alles is in stemmig kersenhout, taupe en crèmewit ingericht. Het is prachtig, ook al is het iets te hotel-achtig naar haar smaak en lijkt het in niets op haar eigen rom-melige huis.

Lois ligt op een wit kleed tv te kijken en met haar mobiel te spelen, en Boes loopt op haar af om aan haar oor te snuffelen. 'Is-ie braaf.' Lois kroelt over zijn borst en kijkt op. 'Hai, Caroli-ne, heb je alles meegenomen?'

Geërgerd zegt Arthur: 'Kom eens overeind om gedag te zeg-gen.'

Het meisje draait met haar ogen alsof dat het achterlijkste is wat ze ooit heeft gehoord en Caroline geef haar een vertrouwe-lijke knipoog. 'Blijf maar lekker liggen. Je kunt me iedere dag nog begroeten.'

Arthur geeft haar een glas wijn en gaat zo dicht bij haar zitten dat ze de warmte van zijn dijbeen voelt. Hij vertelt juist welke kasten hij voor haar heeft uitgeruimd als mevrouw Havers bin-

nenkomt, met een grijze jas aan en een pannenkoekachtige baret op haar grijze haar. ‘Welkom, Caroline.’ Ze geeft een knikje. ‘Het eten staat in de oven en is over een halfuur klaar. Dan zie ik jullie morgen weer.’

Arthur steekt zijn hand op. ‘Bedankt, Irma.’

Als de deur achter haar is dichtgevallen, zegt Caroline: ‘Wordt ze niet een beetje oud om andermans huishouden te runnen?’

‘Irma Havers?’ Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Die sterft het liefst in het harnas. Die weet niet van ophouden. Je had haar moeten horen toen ik een au pair aannam omdat ze ziek was.’

Lois kan blijkbaar prima tegelijkertijd tv-kijken, met haar mobiel klooien en een gesprek volgen, want nu zegt ze: ‘Volgens mij heeft ze Marilia gewoon weggepest. Ze liep de hele dag achter haar aan: “Nee, Marilia, dat moet je niet zo doen.” “Kijk uit, Marilia.” “Zo maak je dat niet klaar, Marilia.” “Laat mij maar, Marilia.”’

Arthur zegt: ‘We denken wel eens dat ze alleen maar beter is geworden omdat ze het niet kon uitstaan dat een ander hier de dingen regelde.’ Ze grinniken allebei, en nu valt het Caroline op dat ze hetzelfde lachje hebben.

Een halfuur later schept Arthur de borden vol met Havers’ kookkunst. Caroline probeert enthousiast te kijken als hij haar een bord vol romige puree voorzet, waarin grote stukken vlees in een bruine jus drijven. ‘Mijn lievelings,’ zegt Lois en ze begint er meteen in te prakken. Eigenlijk wil Caroline vragen of dit een biodier is dat een fijn leven heeft gehad, maar ze weet zeker dat ze hun eetlust verpest met verhalen over antibiotica, kistkalveren, dat er vijf kilo plantaardig voedsel nodig is om één kilo vlees te produceren en hoe oneerlijk dat is in het licht van de mondiale voedselverdeling. Ze neemt wat beleefdheidshapjes terwijl ze luistert naar het gesprek tussen vader en dochter over huiswerk. Lois beweert dat ze geen huiswerk heeft, Arthur kan dat gezien haar schoolresultaten niet geloven. ‘Maar ik moet hoe dan ook vanavond naar Julia toe,’ pruilt

ze. ‘Dat heb ik beloofd! Ze zit in een crisis en ik ben haar beste vriendin.’

‘Ik dacht dat Isabel dat was. En wat voor crisis heeft ze dan?’

‘Dat wilde ze niet whatsappen. Ze schreef alleen dat het dringend was.’

‘Nou, ga dan maar, maar je moet wel om halftien thuis zijn. Anders kom ik je halen.’

Verbaasd kijkt ze Arthur aan. Laat hij zich echt zo makkelijk door zijn dochter ompraten? Stralend zegt Lois dat ze op tijd thuis zal zijn en ze eet in hoog tempo haar bord leeg. Daarna geeft ze haar vader een kus op zijn voorhoofd en zegt. ‘Nou, doe!’

Zodra de deur achter haar is dichtgevallen, zegt hij: ‘Crisis? Het kind zal wel een muisvinger hebben van alle berichtjes die ze elkaar de hele dag door sturen.’

‘En je vindt het niet griezelig dat ze in haar eentje in het donker door dat bos moet?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Wie zegt dat er alleen in het donker verschrikkelijke dingen gebeuren?’